

மாதர் மாலைக்கிணி.

எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணேனத்ததும்.—ஓளவையார்.

VOL. 3.

MADRAS : JULY 1901.

No. 5.

புத்த. ட.

கெள்ளப்பட்டனம் 1901 மூல ஜாலீகா

குல. 5.

கிரிசல் காக்ரேன் என்ற பெண்மணியின் சரித்திரம்.*

இப்பொழுது நம்மை ஆளும் ஆங்கிலேயர் இராச்சியத்தை, இருநாறு வருஷங்களுக்கு முன் இரண்டாவது ஜேம்ஸ் என்ற ஒரரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் இராச்சிய பரிபாலனம் செய்த விதம், அவன் முடிகளில் அரைகருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவ்வாறு அரசன் பக்கமையை அடைந்த வர் கருக்குள், டென்டோனில் என்ற ஒரு பிரபு இருந்தார். தம் விரோதிகளால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, அவர் சிறைச்சாலையில் இராஜ துரோகத்துக்காக அடைக்கப்பட்டார். அரசன் தம்மை மரணத்தைக்கு உட்படுத்துவானன்று அவருக்கு நன்றாக்கப்பட்டிருப்பதெரியும். அடிக்கடிசிறைச்சாலையில் தம்மை வந்து பார்ப்பதால் தம் அருமை மக்களுக்கும் இராஜ சந்தேகத்தால் கேடு விளையக்கூடு மென்று கருதி, தம்மக்கள் ஒருவருமே தம்மைக் காணவரக்கூடா தென்று கட்டளை யிட்டிருந்தார். ஓரிரவு சிறையறைக் கதவுதிற்கப்பட்டவுடன், யாரோ காவலாளிகள் வருவதாக நினைத்து, அவர் தலையைக் கூடாகிமிர்ந்துப் பாராமலிருந்தார். பாலைவனத்தில் குழில் கூவினுப்போல், திடென்று அவர் அருளும் மகள் சீமந்த புத்திரி கிரிசல் காக்ரேன் என்ற பெண்மணியின் குரல் கேட்டது. ஆரூத் துயரத்தோடு, அவனே தன் தந்தையைக் காணத்துணிந்து வீந்திருந்தாள். செவிக்கின்பமாகிய அவள் இனிய மொழிகளைக் கேட்டும், உடற்கின்பமாக, அவனை அன்போடு தழுவி முத்தமிட்டும், உச்சி மோர்ந்தும், அப்பிரபு, தம் பொறுத்தற்காரிய துக்கத்தை மறந்து, மனமகிழ்ச்சி யுற்றார். இவ்வாறு தகப்பனும் மகளும் சீர்க்குமிழி போன்ற ஆரந்தத்தை யாதுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அரசன் அப்பிரபுவைக் கொலைசெய்து விடு

* Based on a story related by the Earl of Aberdeen in his speech at the dinner of the United Kingdom Postal and Telegraph Service Benevolent Society.

மபடி உத்திரவுசெய்து விட்டதாகவும், செல்வாக்குள்ள அவர் கிணக்தரில் யாரேனும் சிபார்சுசெய்து தடுக்காவண்ணம், அவ்வாரத்துத் தபாலிலேயே, இராஜ்ஞி மூன்று தினங்களுக்குள் இராஜ ஆக்கினை வருவதாகவும், சமாசாரம் தெரியவந்தது. அக்காலத்தில் ரயில்வண்டி கிடையாது; பிரபு அடைபட்டிருந்த கரத்துக்கு, வாரம் ஒரு முறை, இராஜதானியிலிருந்து ஒரு குதிரை வண்டியில் தபால் வருவது வழக்கம்; இப்பொழுது மதுரைக்கும் இராமநாத புரத்துக்கும், சிதம்பரத்துக்கும் விருத்தாசலித்துக்கும், தபால் கொண்டுபோவது போலவே. இச்சமாசாரம் கிட்டியவுடன், அப்பெண் மணி துக்காகரத்தில் ஆழந்து பிரலாபித்துக் கொஞ்சனேரத்துக்குப்பின் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அவள் போகும் பொழுது. அப்பிரபு, தம்பொருட்டுத் துயரப்படிவேண்டாமென்றும், தம்மை விடுவிக்கும் பொருட்டுத் துணிகரமானவை யொன்றும் செய்யவேண்டாமென்றுஞ்சொல்லி யனுப்பினார்.

இராஜதானியாகிய லண்டன் நகரத்துக்கும், பிரபு அடைபட்டிருந்த எடின்ப்ரோ நகரத்துக்கும் இடையே, வழிப்பாதையில், பேர்வக்கு என்ற ஓர் சிற்றாரிருக்கின்றது. முன்குறிய சங்கதி நடந்ததற்கு இரண்டாநாள் அவ்வுரில், சோற்றுக்கடை வாசலில், பகல் இரண்டுமணி சமாருக்குத் தபால்வண்டி, நின்றுகொண்டிருந்தது. தபாற்காரன் அங்கு சாப்பிட்டு இளைப்பாறுவது வழக்கம். அப்பொழுது ஒரு வாலிபன் குதிரைமேல்வந்து, அச்சோற்றுக்கடை வாசலில் இறங்கினான். அவனுக்கு இருபது வயதுகூட ஆகவில்லை யென்றே தோன்றிற்று. முகத்தில் மீசையே இல்லை; பார்த்தால், ஆணுடைத்தித்த ஒரு அழிய பெண்ணே வென்று சந்தேகிக்கும்படி விருந்தான். அவன் கீழேயிருங்கி வீட்டுக்குட்போய், அங்கிருந்த வீட்டுக்கிழியைச் சோறு போடும்படி வேண்டினான். அவள் சோறுபடைக்கும் பொழுது, அடுத்த அறையில் தபாற்காரன் களைத்துத் தூங்குவதால், சத்தம்போடாமற் சாப்பிடும்படி அவனை வேண்டிக்கொண்டாள். சாப்பிட்டான் பின் குடிக்கத் தண்ணீர்கேட்டான். அதற்கவள், தேசவுமுக்கப்படி வாலிபர்கள் சாராயமே குடிக்கவேண்டுமென்றும், குடி தண்ணீர் வீட்டிலில்லையென்றும், கிணறு தூரத்திலிருப்பதாகவும், போக்குச் சொன்னாள். ஆனால் வாலிபனே, நயமாக்கப்பேசி, அவனுக்குச் சாராயத் தின் விலை குடி தண்ணீருக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்து, மெதுவாக, அவளைக் கூடி தண்ணீர் கொணர வெளியேபோகும்படி செய்துவிட்டான். கிழவி வெளிச்சென்றவுடன், வாலிபன், தபாற்காரன் நித்திரைசெய்து கொண்டிருந்த அறைக்குட் செல்ல, அங்கே, தபாற்கையைத் தலையணையாகவைத் துக்கொண்டு அவன் குறட்டைவிட்டுத் தூங்குவதையும், பக்கத்தில் மேஜை

மேல் அவன் காவல் ஆயுதங்களாகிய இரண்டு சிறு துப்பாக்கிகள் பார் செய்யப்பட்டு இருப்பதையும் கண்டான். மெதுவாகச் சிறிதும் சத்தமன் னியில் அத்துப்பாக்கிகளிலிடப்பட்டிருந்த மருங்கு குண்டுகளை வெளிக்களை, ந்து, வெறுங் துப்பாக்கிகளை மேஜையின் மேல் முன்போலவே வைத்தான். இதற்குள் கிழவி திரும்பிவரும் அடிச்சத்தம்கேட்க, மெதுவாய் வெளியே வந்துவிட்டான். தண்ணீரைக்குடித்துவிட்டுக் கொடுக்கவேண்டிய பணத் தையும் கொடுத்தானயின், வாலிபன் குதிரையேறி மறைந்துவிட்டான். இதொன்றுமே தபாற்காரனுக்குத் தெரியாது.

அவ்விரவு எட்டுமணி சுமாருக்கு ‘மெயில்’ தபால்வண்டி தனிமையா யச் சென்று கொண்டிருந்தது. கொஞ்சனேரத்தில் குதிரையின் மேல் ஒரு வாலிபனும் வந்துசேர்ந்து, தபாற்காரனுடே சம்பாவித்துக்கொண்டே போனன். பிறகு திடீரென்று தன்குதிரையை வண்டிக்கருகே நடாத்தித் தபாற்காரனைப்பார்த்து, “நண்பனே! உன் தபாற்பையின் மேல் எனக்கு மிகவும் ஆசையாயிருக்கிறது.” என்றான். அதற்குத் தபாற்காரன், “என்ன, கேவியா பண்ணுகிறுய்? விளையாட்டு விளையாய் முடியும்; பத்திரம்.” என்றான். குதிரை வாலிபன் தன் உடுப்புப் பையிலிருந்து ஒரு சிறு துப்பாக்கியை யெடுத்து நீட்டிக் கொண்டு, “இப்பொழுது என்ன சொல்கிறுய்?” என்று கேட்கத், தபாற்காரன் கோபமாய்த் தன்துப்பாக்கிகளில் ஒன்றை யெடுத்துச் சுட்டான். ‘டக்’; தீக்கிளம்பவில்லை. அதை யெறிந்து விட்டு மற்றத்துப்பாக்கியை யெடுத்துக் குறிப்பாய்ச் சுட்டான். ‘டக்’; இதுவும் தீக்கிளம்பவில்லை. மருந்தும் குண்டும் இருந்தாலன்றே தீக்கிளம்பும். பிறகு உயிரைக் கொடுப்பதிலும் தபாற்பையைக் கொடுத்துவிடுதலே உத்தம மென்று கருதித் தபாற் பையைக் கொடுத்துவிட, குதிரைவாலிபன் அதை வாங்கிக்கொண்டு காட்டித்குள் மறைந்து விட்டான். கொஞ்ச தூரம் சென்றபின், அவ்வாலிபன், அங்கிருந்த ஒரு விட்டிவிறங்கித் தபாற்பையைத் திறந்து, அதிலிருந்து இராஜ முத்திரையிடப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை யெடுத்துத் தூள் தூளாகக்கிழித்து நெருப்பிற் போட்டுப் பொசுக்கினான். பின்பு தன் ஆடைகளைக் கலைந்து, அவ்வீட்டுக் கிழவி கொணர்ந்து கொடுத்த பெண் னுடையைத் தரித்துக் கொண்டான். ஆ! ஆ!! இதென்ன ஆச்சரியம்! உற்றுப்பார்! அப்பெண்ணே கிரிசல்காக்ரேன்; அவள் கிழித்துக் கொஞ்சத்திய கடிதமே அவள் தந்தையை மரணதண்டனைக்குட் படுத்தும் இராஜ ஆக்கினை; அவ்வீடு, அவளைப் பாலாட்டி வளர்த்த செவிலித்தாயின் வீடு. இவ்விதமாக நேரிட்டதாமதத்தால், அப்பிரபுவின் உயிர் தப்பியது. அவர் நண்பர்களின் வேண்டுகோளின் பொருட்டும், அவர் புத்திரி செய்ததைரி

யமான அற்புதநடவடிக்கையைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு இரக்க முற்றும், அரசன், அப்பிரபுனின் குற்றத்தை மன்னித்தான். இதை வாசிக்கும் பேஸ்களில் எத்தனை பேர் இவ்வாறு நடக்க வல்லார்? ஆனால், அன்பின் வலி அளப்பரிதே; நாம் சற்றும் எதிர் பாரா வண்ணம் ஆச்சரியமான சங்கதிகளை அது நடத்த வல்லது.

மாதவம்.

வரிம்பலைன்,

85-ஆதிகாம்.

இமொஜன் மில்போர்ட் ஹவுனுக்குப்போன இரண்டாம் நாள் விம் பலீன் தன் மனைவியைப்பார்த்து இமொஜனை இரண்டு நாளாகக் காணவில்லை, அவள் நமக்கு வேண்டிய மரியாதைகளையும் செய்யவில்லை, அவளை சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வரவேணுமென்று ரைக்க, அவள் ஒரு வேலைக்காரனை யனுப்பினார். அவன்போய் இமொஜனைக் கூப்பிட அவளைக்காணவில்லை. உடனே அவன் அரசன் சபைக்குவந்து, இமொஜனிறுந்த விட்டின் கதவுகள் கூட்டப்பட்டிருக்கின்றன, எவ்வளவு சத்தமிட்டு கூப்பிட்ட மூத்தும் பதில் சொல்லவில்லையென்று சொன்னார். அப்பொழுது,

மனைவி :—நாதா! அவளைக் கடைசியாக நான் பார்த்தபொழுது, தனக்கு ஜோஸியிருக்கிறதாயும், அதினால் அரசன் சபைக்குவந்தாது, தயவுசெய்து மன்னிக்கவேணுமென்றும், அந்த விவரத்தை உங்களிடத் தில் தெரிவிக்கும்படியாயும் என்னிடத்தில் உரைத்தாள். இந்த அரண் மனையில் அதிக அலுவலிருந்ததினால் அதைமறந்து விட்டேன்.

விம்பலீன் :—கதவுகளை யடைத்திருக்கிறதா? கொஞ்சமேற்றாக அவளைக்காணவில்லையா? தெய்வமே! நான் பயந்துகொண்டிருந்த சங்கதி பொய்யாகப் போகவேணும்—(வெளியே போகிறேன்.)

மனைவி :—மகனே! அரசன் கூடப்போ.

க்ளோட்டன் :—அவனுடைய விவாசமுள்ள வேலைக்காரனுகிய பிளானியோவை இரண்டு நாளாக நான் காணவில்லை.

மனைவி :—சிக்கிரம் போய்ப்பார்—(க்ளோட்டன் போகிறேன்). பாஸ் துமலைக்கு அதிக விகவரசமாயிருந்த பிளானியோ விடத்தில் நான் ஒரு ஒளாட்சும் கொடுத்திருக்கிறேன். அதைச் சாப்பிட்டதினால் தான் அவளை யிங்கே காணவில்லை யென்று தோன்றுகிறது; ஏனென்றால் அதை அவன் ஒரு விலையுயர்ந்த மருந்தென்று நினைத்திருக்கிறேன். அப்படியா

ஞல் இமொஜன் எங்கேபோய்விட்டாள்? ஒரு வெளை ஏக்கத்தினால் தன் னுயிரை விட்டிருப்பாள். அல்லது தன் பர்த்தாவிடத்திலுண்டான பிரிப் த்தினால் அவனிடத்திற்கு ஓடிப்போயிருப்பாள். ன்றில் அவள் இறந்தி ருக்கலாம். அல்லது தன் மானத்தைக்கெடுத்து ஓடிப்போயிருக்கலாம். எவ் விதத்திலும் என் காரியம் சித்தியாய்விட்டது; எப்படி யென்றால் அவள் இங்கே இல்லாததினால் இராஜப்பட்டம் என் மகனுக்கு நிச்சயமாகக்கிடைக்கும். (க்ளோட்டன் திரும்பிவருகிறான்) என் மகனே! என்னசங்கதிசொல்.

க்ளோட்டன் :—நிச்சயமாக அவள் இவ்விடத்திலிருந்து ஓடிப்போய்விட்டாள். நீபோய் அரசனைச் சமாதானப்படுத்து. அவன் அதிகக்கோபத் துடனிருக்கிறான், அவனருகில் வருகிறதற்கு ஒருவரும் துணியவில்லை.

மீணவி :—(தனக்குள் சொல்லுகிறான்) நிரம்பவும் சந்தோஷ மண்டன் தேன். தெய்வமே! அவன் இன்றைய தினமே துக்கத்தினுவிறந்து போகட்டும்.*

(போகிறான்.....)

க்ளோட்டன் :—அவளை ஒரு சமயத்தில் வெறுக்கிறேன், மற்றொரு சமயத்தில் அவனிடத்தில் அதிகப்பிரியமாயிருக்கிறேன். அவள் அதிக ரூபவதியாயும், ராஜவம்சத்தில் பிறந்து நற் குணங்களையுடையவளாயு மிருக்கிறான். ஒவ்வொரு பெண்ணின் நற்குணங்களை யுடைத்தாயிருக்கிறான். இக்குணங்களெல்லாம் சேர்ந்து அவனிடத்தில் குடி கொண்டிருக்கிறதை என்ன அவள் ஒப்புயர்வற்றவளா யிருக்கிறான். இக்காரணங்களால் அவள் பேரில் அதிகப்பிரியமாயிருக்கிறேன். ஆனால் அவள் என்னை நிர்த்து இழிகுலத்தில் பிறந்த பாஸ்துமலிடத்தில் அதிகப்பிரியமாயிருக்கிறதை என்ன அவளை நான் வெறுக்கிறேன்; இது மாத்திரமல்ல. அவனிடத்தில் பழி வாங்கப்போகிறேன்.

(பிஸானியோ வருகிறான்).

அதோ வருகிறதுயார்? எங்கே ஓடிப்போகிறும், இங்கேவா ஏ, துரோகி! உன் எஜமானி யெங்கே யிருக்கிறான்? ஒரு நொடிப்பொழுதிற் சொல்; இல்லையானால் நீ உடனே யிறந்தாய்.

பிஸானி :—என் பிரடிவே!

க்ளோ :—உன் எஜமானி யெங்கே? பிரகஸ்பதியின் பேரில் ஆளை யிடுகிறேன், நீ சொல்லாமற்போனால் இனிமேல் உன்னிடத்தில் கேட்க மாட்டேன். நீ ஒரு இரகசிய முள்ள வஞ்சகனுயிருக்கிறாயு. இந்த இரகசியத்தை நீ சொல்லாமற்போனால் உன் இருதயத்தை வெட்டி அதிலிருந்து கண்டுபடித்துக்கொள்வேன். அவள் பாஸ்துமலிடத்தில் போயிருக்கி

* என்வாய் விசுவாகமுன்னபத்தினி, பதிவிரத சிரேங்மனி!

றா ? அவனிடத்தில் இழிவே குட்கொண்டிருக்கிறது ; நல்ல குணம் ஒரு துவிகூட கிடையாது.

பிளானியோ :—ஜியோ ! அவள் பாஸ்துமஸாடன் எவ்வித மிருப பாள். அவள் இதைவிட்டு எப்பொழுதுபோனால் ? அவனே ரோமாபுரியிலிருக்கிறான்.

க்ளோ :—அவள் எங்கே யிருக்கிறாள். சிக்கிரம்சொல், இனிமேல் என்னால் பொறுக்கமுடியாது. அவனுக்கு என்ன நேரிட்டது? உள்ளதைச் சொல். வீண்வார்த்தைகள் பேசாதே, சிக்கிரம்சொல், ரீமனமாயிருந்தால், நீட்டனே யிறந்தாய்.

பிளானி :—அப்படி யானால் அவள் ஓடிப்பீபான விவரம் இந்தக் கடித த்தைப்பார்த்தால் தெரியும்.....(ஒரு கடிதத்தைக் கொடுக்கிறான்.)

க்ளோட் :—நான் அதைப்பார்க்கட்டும். அவள் பாதாள லோகத்துக்கு ப்போயிருந்தாலும் அங்கேபோய் நான் அவனைப்பிடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

பிளானியோ :—(தனக்குள் சொல்லுகிறான்). என்னுடைய நல்காலத்தினால் இந்த உபாயம் எடுத்தேன். இல்லாமற்போனால் நான் உடனே இறந்திருப்பேன். இமொழனே அதிக தூரம்போய்விட்டாள். இந்தக் கடிதத்தைக் கண்டதினால் அவன் அதிகதூரம் சிரமப்பட்டு நடக்கவேணு மேதவிர அவனுக்குக் கொஞ்சமாகிலும் அபாயம் நேரிடாது. அவள் இறந்துபோய்விட்டாளன்று என் எஜமானனுக்கு எழுதுகிறேன். ஏ. இமொஜன், நீ கேஷமத்துடன் அலைக்கு திரிந்து, திரும்ப கேஷமத்துடன் வரக்கடவாய் !

க்ளோட்டன் :—ஏ, பிளானி யோ ! இதில் எழுதியிருக்கிறது உண்மை தானு ?

பிளானியோ :—நான் அவன்னமே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

க்ளோ :—இது பாஸ்துமஸாடைய கையெழுத்துதான், எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், நீ என்னை வஞ்சியாமல், எனக்கு நல்ல உபகாரங்களைச்செய்து, நான் இட்டவேலையை சுறுசுறுப்புடன் செய்தால், அதாவது நான் எவ்விதமான வஞ்சகத்தொழில் செய்ய ஏவுகிறேனே அவைகளை விசுவாசத்துடன் செய்தால், உன்னை ஒரு யோக்கியனுக நினைப்பேன்; உனக்கு வெண்டிய திருவியங்களைக் கொடுப்பேன்; மேலான பதவியிலும் வைப்பேன்.

பிளானி :—ஏன் பிரபுவே! நான் அப்படியே செய்கிறேன்.

க்ளோட்டன் :—நான் சொன்னவற்றை யெல்லாம் செய்வாயா ? ஒன்று மில்லாதபிச்சைக்காரனுகிய அந்த பாஸ்துமஸ் இட்டவேலையை

பொறுமையுடன் செய்துவந்த நீ என் விஷயத்தில் அதிக் சுறுசுறுப் போடு செய்யாட்டாயா?

பிளானி :—அவ்விதமே செய்கிறேன்.

க்ளோட் :—உன் கையைக்கொடு, இந்தப் பணப்பையை பெடுத்துக் கொள். பாஸ்துமலைடைய உடை ஏதாவது உன்னிடத்திலிருக்கிறதா?

பிளானி :—ஏன் நூடையெஜமானியிடத்தில் விடைபெற்றுப் போகும் சமபக்தில் தரித்திருந்த உடையை என் வீட்டில் வைத்திருக்கிறேன்.

க்ளோ :—எனக்கு முதலில் நீ செய்யவேண்டிய வேலை, அந்த உடையை யின்கே கொண்டுவரவேண்டியது. சிக்கிரம் போ.

பிளானி :—இதோ போகிறேன்.....(போகிறுன்.)

க்ளோட்டன் :—உன்னை மில்போர்ட் ஹேவனில் சந்திக்கவா! அவனிடத்தில் ஒரு சங்கதியைக்கேட்க மறந்துவிட்டேன். அது சிக்கிரத்தில் என் ஞாபகத்துக்குவரும் (பாஸ்துமலை) ஏ. சண்டாளா! அந்த இடத்தில் வந்தே உன் உயிரைவாங்குகிறேன். இந்த உடைகள் கிடைத்தால் என் காரியம் சித்தியாகும். உயர் குடிபிறப்பு முதலிபவைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்ட என்னுடைய மேன்மையாயும், இயற்கையாயுமின் உடம்பைப்பார்க்கிறும், பாஸ்துமலைடைய உடைகளை அதிக பெரிதாக நினைத்திருக்கிறேனன்று அவள் என்னிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த உடைகளை யே தரித்துக்கொண்டு அவளிடத்தில்போய் பாஸ்துமலை அவள் கண்முன்பாகக் கொல்லுவேன். அங்கே என்னுடைய வீரத்தன்மையைக் கண்ட மாத்திரத்தில் என்னை இதற்கு முன் நிந்தித்ததற்காக அவள் மனம் வாடித்துடிக்கும். இந்த உடையைத் தரித்துக்கொண்டு அவளைப் பலவிதமாக வைது, அவளைக் காலால் உடைத்துத்தன்றி அரண்மனைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவேன். என்னை எவ்வளவு சந்தோஷத்துடன்நின்தித்தன்னோ அவ்வளவு சந்தோஷத்துடன் அவளிடத்தில் பழிவாங்குகிறேன்.

(பிளானியோ உடைகளைக் கொண்டுவருகிறுன்)

பாஸ்துமலைடைய உடை இதுதானு?

பிளானி :—ஆம், இதுதான்.

க்ளோட் :—அவள் மில்போர்ட் ஹேவனுக்குப்போய் எவ்வளவு நேரமாய்விட்டது?

பிளானி :—இன்னும் அங்கே போய்ச் சேர்ந்திருக்கமாட்டாள்.

க்ளோட் :—அதை என்னுடைய அறைக்குக் கொண்டுவா. இதுதான் இரண்டாவது வேலை. நான் செய்கிறதை ஒருவரிடத்திலும் சொல்லக்கூடாது. இது தான் முன்றுவது வேலை. நான் சொன்னவற்றை விக்

வாசமாகச் செய்தால் உன்னை நல்லபதவியில் வைக்கிறேன். நான் மில் போர்டில் பழிவாங்கப் போகிறேன். அங்கே போக சிறஞ்சள் இருந்தால் ஸ்வல்லவு ஆனந்தமாயிருப்பேன்! ஏ, பிளானியோ! என்னிடத்தில் விசு வாசமாயிரு.....(உடையைத்தரித்துக் கொண்டுபோகிறேன்.)

பிளானி :—என்னை நாசப்படுத்தவா இந்த வேலைகளை என்னிடத்தில் ஏவினும்? உனக்கு விசுவாசமாக இருக்கவேணுமானால், என்னிடத்தில் அதிகப்பிரியத்துடனிருக்கிற பாஸ்துமஸாக்கு துரீராகஞ்செய்ப்பவனுவேன். ஆகையால் க்ளோட்டன் சொன்னதைச் செய்யமாட்டேன்: மில்போர்டுக் குப்போய் அவனைக் காணுமலிருக்கவேணும் கடவுளே! அவனையாசீர்வதி யும். அவனுடைய வேகம் குறைந்து அவன் நடந்தது தான் பல்லைப் போகட்டும்.

இது இங்னன மிருக்க, க்ளோட்டன் பிரயாணமாகி, பெலாரியஸாடைய குடையருகில்போனவுடன் சொல்லுகிறேன் :—

க்ளோட்டன் :—பிளானி யோ! எனக்குச் சொன்னது உண்மையானால் இமொஜனும் பாஸ்துமஸாம் சந்திக்கவேண்டிய இடத்தை நெருங்கிவிட்டேன். பாஸ்துமஸாடைய உடைசள் எனக்கு இசைந்திருக்கின்றன; இப்படியிருக்க இமொஜனும் ஏன் எனக்கிசைந்திருக்கக்கூடாது. என்னுடைய உடம்பு அவனுடையது போலிருக்கிறது. அவனைப்பார்க்கிலும் வயதில் சிறியவனுயிருந்தாலும் நான் அதிகப்பராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறேன். அதிர்ஷ்டத்திலோ அவனுக்குத் தாழ்ந்துபோகவில்லை. இப்பொழுது ஒவ்வொருவருடைய ஸ்திதியையும் பார்த்தால் நான் அவனைப்பார்க்கிலும் அதிக மேன்மையுள்ளவனு யிருக்கிறேன். பிறப்பிலோ நான் உயர்ந்தவம்சத்தில் பிறந்திருக்கிறேன். சேர்ந்து சண்டைசெய்வதில் இருவரும் சமமாயிருக்கிறோம். தனிமையாய் சண்டைசெய்வதில் நான் அவனைவிட அதிகப் பராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறேன். இவ்வளவு மேன்மையான குணங்களை உடைத்தாயிருந்தும் புத்தியில்லாத இமொஜன் என்னை விரும்பவில்லை. மனிதஜன்மம் கெட்டஜன்மமாயிருக்கிறது. பாஸ்துமஸ்! இன்னும் ஒரு மனிநேரத்தில் உன் தலையை வாங்கிவிடுகிறேன், உடனே இமொஜனைப்பலவந்தப்படுத்துகிறேன். உன் உடையை அவள் முன்பாகத் துண்டு துண்டாக்கியித்து உண்ணைக்கொன்று இமொஜனைக் காலால் உதைத்துத்தள்ளி வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகிறேன், பார்! நான் இவ்வளவு முரட்டுத் தனமான வேலைபைச் செய்ததற்காக லிம்பலீன் கோபித்துக்கொள்வான். ஆனால் அவன் கோபம் என்னசெய்யும். அவன் என் தாயார்கைக்குள் தானே சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் கோபமெல்லாம் வெயிலிற்பட்ட பனிபோல் பறந்து, நான் செய்ததைப்பற்றி

அதிகமாய்ப்புக்கழுந்து கொள்வான் என்று சொல்லிக் குதிரையைவிட்டுக் கீழேயிறக்கி அதை ஒரு மரத்தில் கட்டிவிடு “தெய்வம் என்னைச் சகாகி க்கட்டும், அதிர்ஷ்டம் என்னிடத்தில் வந்தடையட்டும். அவர்கள் சர்த்திக் கவேண்டிய இடம் இதுதான். பிஸானியோ என்னை யேமாற்றுவனு.” என்று சொல்லிக்கொண்டு நடந்துபோனான். சிறிதுதாரம் போலவுடன் இமொஜனிடத்தில் விடைபெற்று வேட்டையாடப்போன மூவர்களும் அவனைக்கண்டார்கீளை முன்னுரைத்தோம். பின் அங்கே நடந்தனவற்றை பெடுத்துக்கொல்வோம்.

பேலாரியல் :—அதோயார், அறியென்.

க்ளோட்டன் :—[பாஸ்துமழையும் இமொஜனியும் மனதில் நினைத்துக் கொண்டு] அந்த நாடோடிப் பயல்களைக் காணவில்லை. எங்கேபோனார்களோ, அறியென். அந்தத்துரோகி (பிஸானியோ) என்னை யேமாற்றிவிட்டான், ஜியோ! களைத்துப்போனேன்.

பேலாரி :—நாடோடிப் பயல்களா! அவன் நம்மையல்லவா இவ்விதம் இகழுந்துபேசினான்; அவன் இன்னைன்று தெரியவருகிறது. அவன் இந்த தேசத்து இராணியின் புத்திரனாகிய க்ளோட்டன்; நமக்குக் கஷ்டகாலம் வந்துவிட்டது. நம்மைப்பிடிக்க யாரோவந்திருக்கிறார்களைன நம்புகிறேன். நான் இவனை அனேக நாளாகப் பாராமற்போனாலும், க்ளோட்டன் தானைன திச்சயமாக அறிகிறேன். நம்மை நாட்டைவிட்டுப் போகும்படியாக அரசன் உத்தரவு செய்ததினால் சீக்கிரம் போங்கள்; இங்கே நிற்கவேண்டாம்.

கைஞரி :—பிதா! நிங்களும், என் தம்பியும் இவன்கூட யார்வந்திருக்கிறார்களைன்று பார்த்துவாருங்கள், இவன் தனிமையியத் தானிருக்கிறான், நான் இவனைப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

(பேலாரியல், ஆர்விராகஸ் போகிறார்கள்.)

க்ளோட் :—நான் சொல்வதைக்கேள். என்னை இவ்விதம்பயப்படுத்துகிறேயே நியார்? மலைகளில்வசிக்கிற துரோகிகளைப்பற்றியும், காட்டுமனிதர்களைப்பற்றியும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அடிமைக்குச் சமானமானபயலேநியார் சொல்.

கைஞரி :—இந்த வார்த்தைகளை சொன்னதற்கு உன்னைக் கொல்லாமலிருந்ததினால் நான் ஒரு இழிவான அடிமைப்பயல்தான்.

க்ளோட் :—நீ ஒரு திருடன், சட்டத்துக்கு விரோதமாப் படக்கப்பட வன். ஏ, திருடா ! என்னிடத்தில் சீக்கிரம் சரணமடைந்துகொள்.

கைலீ :—யாரிடத்தில் ! உன்னிடத்திலா ! நீயார் ? உன்னைப்போல எனக்கும் கையில்லையா ? உன்னிருதயத்தைப்போல எனக்குமில்லையா ? வீணுப்ப் பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளாதே, நீயார்? உன்னிடத்தில் நான் என் சரணமடையவேனும் ?

க்ளோட் :—அற்பப்பயலே ! என்னுடைய உடையைப்பொர்த்தால் நான் இன்னுணைன் று உனக்குத் தெரியவில்லையா.

வி. கோபால ஐயங்கார், பி. எ.

தெய்வவணக்கம்.

“ஆலயத்தொழுவது சாலவுந்று.”

குழந்தைகளே ! முன் “அன்னையும்பிதாவு முன்னறிதெய்வம்” என்ற வாக்கியத்தைச்சிறிது ஆராய்ந்தோம். அந்த வாக்கியத்தின் கடைசியில் இருக்கிற “தெய்வம்” என்கிற ஒரு சொல்லைப்பற்றி இப்பொழுது கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி செய்வோம். அதனையே “ஆலயந்தொழுவது சால வுந்று” என்ற சிறுவாக்கியம் விளக்குகின்றது. ஆலயத்தில் (போய்) தேவனைவணங்குவது மிகவும் நல்லதாயிருக்கிறது என்பதேயதன்பொருள். “ஆலயம்” என்கிற பல அற்புதஷ்டினேதங்கள் அமைந்த கட்டிடத்தை நாம் நமது தேசங்களிலெலக்கும் பலமுறை பார்த்திருப்போம். அங்கேபோய்த் தெய்வவணக்கமும் செய்திருப்போம். “தெய்வமிக்கேழல்” என்றும், “தெய்வஞ்சிறிற்கைதவமானும்” என்றும் அன்னையார்பலத்தடவைகூறியிருக்கின்றார்கள். இவ்வசனங்களால் தெய்வத்தையிகழுப்படாது என்றும், தேவ்கோபத்துக்காளானால் நாம் செய்திருக்கிற சகலபுண்ணிய பலன்களும் அழிந்துபோமென்றும் வெளியர்கிறது. “தெய்வம்” என்பது யாது? அது எத்தன்மையுடையது? அதை பெப்படி அறிவது? என்று பலசந்தேகங்கள் நமக்குண்டாகலாம். அதைப்பற்றிச்சிறிது கவனமாய்விசாரிப்போம். முதலிலுள்ள இரண்டு கேள்விகளுக்குப் “பெற்றேர் பெருமை” கூறுமிடங்கொஞ்சம் சொன்னேம். அதை யிங்கேமீண்டும் அனுவாதம் செய்து (மறுபடியும் வருவித்துக்கூறி) அவசியம் வேண்டிய வற்றையும் எடுத்துக் கொள்வோம். “தெய்வம்,” தனக்கென்று ஒரு சொருபமில்லாதது. சத்தியமான ஆன்தமே சொருபமாயுள்ளது. எங்கே

கும் உள்ளது. ஆதிபந்தமற்றது, சர்வவல்லமையுள்ளது, சர்வஞானமுடையது. அளவிலாத சக்தியுடையது. சர்வஅண்டகோடிகளுக்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. தனக்கு வேறொரு ஆதாரமும் இல்லாதிருப்பது. சர்வ அண்டங்களையும், அவைகளில் வசிக்கின்ற அசையும் பொருள் அசையாப்பொருள் எல்லாவற்றையும் படைத்துக்காத்து அழிக்கும் சொழிலுடையது. ஜீவாத்மாக்களுடைய பாப புண்ணியங்களுக்குத் தக்கபலனையிற்கு அவைகளுக்கு ஊட்டுவிக்கும் மகிழ்வையுடையது. அனுவக்கனுவாயிருப்பது, மலைக்குமலையாயிருப்பது. அதற்கு ஒப்பான துமில்லை. மேலானதுமில்லை. மனம் வாக்குமுதலியவற்றுக்கு எட்டாதிருப்பது. விதண்டாவாதிகளால் அறியப்படாதது. அன்பருடைய களங்கமில்லாத பக்திசிறைந்த சித்தத்தில்தோன்றி அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம்செய்யக்கூடியது. தன்னுடைய இச்சீமாந்திக்யத்தால் அளவில்லாத திவ்வியசொருபங்களை யெடுத்துக்கொண்டு தன் பக்தர்களுக்கு அதுக்கிரகம்செய்யும் பேராற்றலுடையது. ஆராயத்தில் நட்சத்திரங்களாக நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற அநந்தமான அண்டங்களும், சந்திரன் சூரியன் முதலியகிரகங்களும் தெய்வத்தாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, அதனுடைய மஹாசக்தியில் மிராதாரமாய் நின்று சமுன்றுகொண்டிருக்கின்றன. நமது கண்களுக்கும், சூட்சமப்பொருள்களைக் கண்டிரியத்தக்க கருவிகளுக்கும் இன்னும் காணப்படாமலிருக்கிற அநந்தகோடி யண்டங்கள் தெய்வத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது கண்களுக்குக் காணப்படுகிற சந்திர சூரியர்களைத் தவிரவேறு அளவில்லாத சந்திர சூரியர்கள் உண்டென்று நமது வேதசாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. அவைகளிலெல்லாம் ஜீவாதிகள் வசிக்கின்றன வென்றும் சொல்லுகின்றன. வியர்த்தமாக ஒன்று மிராதாகையால் அறுவும் உசிதந்தான் என்பதில் தடையில்லை. இவைகளெல்லாம் தெய்வமகிழ்வையை விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அநந்தமகிழ்வை ஒருவராலும் அறியப்படாது. அளவிடப்படாது. பாருங்கள்! பூலசாஸ்திரவாதிகள், உலகத்துக்குக் காரணப்பொருளாயிருப்பது “காலமே” என்றும் “பரமானுங்களே” யென்றும் “சுபாவமே” என்றும் “தற்செயலே” என்றும் “பூதங்களே” என்றும் பலவிதமாக மீயங்கிக்குறினார்கள். இவர்களெல்லாம் ரும் “நாஸ்திகர்” என்று நமது ஆரியர்க்குறவார்கள். சிலர் “தெய்வம் உண்டு, என்றும் இல்லை யென்றும்கூறத்துணியாமலிருக்கிறார்கள். வேறுகிலர் தெய்வமுண்டு என்பதில் ஆகோட்டுப்பளையில்லை; அதனையின்தச்சரீரத்துடனிருக்கிற வரையிலும் காணக்கூடாதென்றும், சரீராந் மாகிய மோட்சத்தில் காணலாமாகையால் அது அருபப்பொருளா மென்பார்கள்; இன்னும் சிலர் தெய்வம் உருவப்பொருளே யென்பார்கள். பின்னும் சிலர் தெய்வம் உருவும் அருவமாகிய இருவகைச் சொருபமுமுடைய தென்பார்கள், இவர்களெல்

லாரும் “ஆஸ்திகர்” என்னப்படுவார்கள். ‘இப்படிப்பலவிதமாக அறிஞரால் மயங்கக்கூறும்படி நிற்கிற தெய்வமகிமையொரால் அளவு படித்திச் சேரல்லும் தரமாகும்? நமது ஆரியோத்தமர்களே தெய்வமுண்டு என்று சித்தாந்தப்படுத்தி, அது “தனக்கென்ற ஒரு சொருபமில்லாதது என்றும், பக்தர்களுக்காக்கிரகம் செய்யும் பொருட்டு அதற்கு வேண்டிய சரீரத்தைத்தனது விருப்பத்தாலெடுத்துக்கொண்டு அன்பர்களுக்குப் பிரத்தியிட்சமாகுமென்றும், இந்தச்சீத்துடனிருக்கும்போதே காணவங்கூடுமென்றும், அப்படிக்காண்பதற்கு வேண்டிய வழிகளையின்ன தென்றும் அளவில்லாதகாலம் தவத்திலிருந்து கண்டு அறிந்து வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அதனைக் காண்பதற்குப் பொய்யற்ற நெஞ்சும், உண்மையான பக்தியும், வஞ்சனைதுரோகங்களில்லாத குணமும், ஜீவகாருண்ணியமும், மாதாபிதாவை வழிபடுத்தலும், குருசேவையும், தெய்வபக்தர்களுடைய கூட்டுறவும், சஜ்ஜனசகவாசமும், தூர்ஜன சங்கஷமிவும் அவசியம் வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். இவற்றுக்குமாறு குணங்களும், உலக இன்பத்தில் அதிபற்றுதலும் கூடாதென்று விளக்கினார்கள். சதா தெய்வசிந்தனையுடனிருக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இவ்விதமான சற்குணங்களையுடையவனாக இருந்து தெய்வவழிபாடு செய்தால் ஆதைப்பிரத்தியிட்சமாகக் காணலாம் என்று வழிகாட்டி யிருக்கின்றார்கள். அப்படி பக்திசெய்வதும், முன்னேசான்னபடி குருவிங்கசங்கமபக்தியென்கிற மூன்றுவகையாகும் என்றும், இவற்றுள் தனக்குப்பற்றுதலுண்டாயிருக்கிற ஒன்றில் சிந்தையைச் செலுத்தி ஆராதிப்பதே தெய்வத்தைக்காண்பதற்கு நல்லவழியென்று விளக்கியிருக்கிறார்கள். மாதாபிதாக்களைத் தெய்வமாக வழிபட்டும் பேறுபெறுவதும், குரு, சங்கமபக்தி செய்து பிரயோசனம் அடைவதும் அளவில்லாத புண்ணியபலனுடைய தவசிரேஷ்டர்களுக்கே யல்லாமல் மற்றவரால் இக்காலத்தில் முடியாது. ஏனொன்றும் இக்காலத்தில் உண்மையான குருவும் உண்மையான பக்தர்களும் காணப்படுவதுஅரிது. காணப்பட்டாலும் அவர்களிடம் பக்திசெலுத்திப் பயன்பெறக்கூடியவர்கள் மிகவும் அரிது. பெற்றேரிடம் தெய்வவிசுவாசம் வைப்பவரும் இக்காலத்தில் காணபதருமை. முற்றும் ஒழிந்தபோகவில்லை. பல புண்ணியவான்கள் இருக்கிறார்கள். பெற்றேரும் குருவடிவிலடங்குவதால் மூன்றுவகைப் பக்கியே விசேஷமென்று கூறப்பட்டது. உண்மையான தெய்வபக்தியின்டானால் மேற்குறித்த மூவ்கைப்பக்தியும் தானே யுண்டாகும். அதற்கு வழி யாதென்றால் அதனையே “ஆலயந்தொழுவது சாலவுமநன்று” என்ற வாக்கியத்தில் அன்னையார் விளக்கியருளினார். எப்படியென்று விசாரிப்போம்.

குழந்தைகளே! நாம்பலத்தவை ஆலயங்களுக்குப் போயிருக்கிறார்

மே ; அவ்விடத்தில் நாம் என்னத்தைப்பார்த்தோம். லோகங்களாலும் சிலையாலும் செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களையோம். என்ன என்றால் தேவன் தன் பக்தர்களுக்குக்காட்சிகொடுக்கும் பொருட்டுத் தனது இச்சையால் எடுத்துக்கொண்ட சொரூபம் பலவுண்டென்று வேதம்கூறுகிற தீவிய சொரூபங்களோம். வேதம் என்பது என்ன? தெய்வமானது தனது உண்மையை வெளிப்படுத்தி நமக்கு அறுக்கிரகஞ் செய்வதற்காக வெளிப் படுத்தியிருளிய உண்மைதால். அது தெய்வசொரூபம் இப்படிப்பட்டது என்றும், அதில் விக்கிரகசொரூபமும் ஒன்றென்றும், அதைச் செய்கிற முறையையும், அதனிடத்தில் தெய்வத்தை வரும்படிசெய்து வழிபடுகிற ஒழுங்கும் சொல்லப்பீட்டிருக்கிறது. அந்த முறைப்படி செய்யப் பட்ட விக்கிரகங்களில் வேதம் சொன்னபடி தெய்வத்தை எழுங்கருளும் படி செய்து, நாம் ஆராதித்து நினைத்தகாரியங்களைச் சித்தியாக்கிக்கொள்ளு ம்படியாக நமது முன்னோர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள், அந்த விக்கிர சொரூபங்களையேநாம் ஆவயத்தில் கண்டு தரிசித்து மகிழ்ச்சி அடைகிடீரும். விக்கிரகத்தில் தெய்வமிருப்பது கூடுமோ? என்றால் கூடும். அது எப்படி? எங்கும் நிறைந்திருப்பதாகிய சிறந்த வியாபகங்கியையுடைய தெய்வம் விக்கிரகத்திலும் நிறைந்திருப்பதுகூடியதல்லவா? அதையன்றி வேறு சொரூபங்களில் தெய்வவழிபாடு செய்யக்கூடாதோ? கூடும். நாம் காணக் கூடியதும் காணக்கூடாததுமான சகலத்திலும் தெய்வவியாபகமிருப்பதால் எல்லாப்பொருள்களிலும் தெய்வ வழிபாடு செய்யலாம். அது மிகக்கடினம். பேரறிவுடைய பெரியோர்களுக்குமாத்திரம் பயன்படும். நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு விக்கிரகாராத்தையே சிறந்தது. மனதிலே நினைத்து வழிபாடு செய்யக்கூடாதோ? ஏதைச்சிந்திக்கிறது? தெய்வத்தை. தெய்வமெப்படி யிருக்கிறது? விக்கிரக சொரூபம்போல என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தச் சொரூபத்தை மனதினால் நினைத்து மகிழ்வதுபோலக் கண்களால்கண்டு தரிசித்தும் களிப்படைவதினால் குற்றமென்ன? சொரூபத்தில் ஆராதிப்பது பயனில்லையென்று சொல்லுகிறார்களே? அது பிரயோசனமில்லாதபேச்சு. ஏன்? சொரூபத்தில் ஆராதிக்கக் கூடாதென்றால் அதை யெப்படி நியானிக்கிறது? சொரூபமில்லாத பொருளாகக் கிந்திக்கக்கூடாதோ? இது விந்தத்தான். சொரூபமில்லாத பொருளை மனம் அறியுமோ? இனிப்பு, புளிப்பு, சசப்பு முதலிய ரூபமில்லாதவற்றை மனம் மின்து அலுபவிக்கவில்லையா? நாக்குமுதலிய சருவிள் அறிவிப்பதினால் அன்றித்தானே மனதறிந்ததில்லை. சப்தாதிகளும் அப்படியே கொள்க. அன்றியும் இனிப்பு, புளிப்பு முதலியன குணங்களை யன்றிக் குணத்தையுடைய குணப்பொருள்களால். தெய்வமும் இனிப்பு, புளிப்புப் போல்வதானால் அதுவும் ஒரு குணமாகவேண்டுவதேயாம். குணமென்பது

தனித்து நில்லாது ; ஒரு பொருளைகிற இலட்சனவிரோதமடையும். மனமோ பஞ்சேந்திரியங்களைத் துணையாக்கொண்டால் அல்லாமல் ஒரு பொருளையும் அறியாது. இந்திரிய உதவியால்தெரிந்த பொருளைச்சிந்தித்தறியும் வல்லமையுடைய மனமானது அவ்விந்திரியங்களால் காணப்படாத கடவுளையெப்படிச் சிந்திக்கும்? நீங்கள் மனதினால் நினைக்கக்கூடியதெல்லாம் இந்திரியங்களால் முன்னேபார்த்தறிந்த பொருளேயன்றிப் பாராதது அல்ல.

(இன்னும்வரும்) அ. கப்பிரமணியஜःயர்.

மகவீர் நிலைமையும் மனத்துயரும்.

சோதரிகளே !

இவ்வுகிலுள்ள சீவர்கள் பொதுவாகத் துன்பத்தையே ஆபரணமாக வடையரென்றாலும் உற்று நோக்குழி அவ்வவர் தன்மைக் கேற்ப உட்பிரிவுகள் அனேகமுள். அவைகள் வறுமைத்துள்பமென்றும் புத்திரமித்திரகளத்திராதியால் நேருந்துன்பமென்றும், பல்வகைப்பினிகளால் உள்தாகுங் துன்பமென்றும், அனுதி தொட்டுள்ள ஆனவைமலத்தால் மறைப்புண்டுதன் சொருபங் தெரியாமல் செல்வப்பெருக்கால் இறுமாந்து தான் ஆண்டாவன்றும் பிறர் அடிமைகளென்றும் கருதி அநேகவித துன்பங்களுக்கு பெடுத்த வினைக்கேற்ப அவர்க்குள் அடங்கி நின்றனுபவிக்குங் துன்பமெனவும், இன்னும் இத்தகைய பகுதிகள் அகிக்கமுள். ஆனால், இப்பகுதிகளில் பெரும்பான்மைபான துன்பத்தையுரித்தாகவுடைவர்கள் பேதமைப்பெண்பாலாரும் சிறுபான்மை பாகஸ்தர் ஆடவருமாகமுடிகிறது. சிறுபான்மை பெண்பாலாரிலும் சிலர்மேற்கூறிய துன்பத்தினை மிகுதியும் அநுபவிக்கமார்க்க மில்லாமல் நல்வினையாற்பெருஞ்செல்வமும்மனமொத்ததலைவரையும் பெற்றுவாழ்வுற்றிருக்கின்றனர். இத்தகைய செம்மைப்பாடுள்ள பெண்கள் ஆயிரத்திலொருவதேநாக்கறலாகுமன்றி நாற்றிலொருவரேனவும் கூறக்கிடைப்பதறிது. ஆதலின் பெரும்பான்மையான பெண்களின் நிலைமைகளைப்பற்றிச்சிறிது கவனிப்பாம். எல்லாத்துன்பங்களினும் கொடியது வறுமைத்துன்பமே யென்பதுண்மை. இதுபற்றியே.

“ தொடிதுவறுமை கொடித்து ” என ஒளவைப்பிராட்டியாரும்

“ இன்மையின்னுத தியாதனினின்மையின்மையே யின்னுதது ” என தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவ நாயனரும் விளக்கிப்பருளினர்களாகும். அத்

தகைய முதற் றன்பம் உற் றாக்குமிடத்து பெண்களுக்கே முழுச்சதந் தரமுடையது. தற்சுதந்தரமுடைய ஆடவரைக்காட்டிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாகிய ஆடையாரபரணைகளைப்பெண்கள் அணிந்த போதிலும் பரதந்திரமானதே தவிரச் சுதந்தரமாக அணியப்பட்டதல்ல. காரணம். சுயசம்பாத்தியம் ஆடவர்க்கே யுள்ளதன்றி பெண்களுக்கு இம்மிய எவும் இல்லாததே. தேகாதிகளைத்தானென்மருஞும் ஆண்மாவைப் போல் எவ்வளவுகாலம் யாவும் தற்சுதந்தரமாக நினைக்கப்பட்டதும் முடிவில் ஆண்மாவின் சுதந்திரம் வேறுகவும், தேகாதிகளின் சுதந்தரம் வேறுகவும் ஒழிவுதுபோலவே பொருளைத்தேடும் ஆடவர் சுதந்திரம் வேறுகவும் பெண்களின் சுதந்தரம் வேறுகவும் நிற்பதன்றிலேவறில்லை. இது சாதாரண காலங்களில் தோன்றுவிட்டனும் குடும்ப விவகாரங்களில் வருத்தம் தோன்றும் ஒவ்வொர்சமைபங்களிலும், (தற்சுதந்திரமென்னும் செல்வமுடைய ஆடவர் இப்பெண்களை ஆடுமாடுகளை நடத்துவதுபோல் கேவலத்தன்மையாய் நடத்தியும் இகழுந்த பலமொழிகள் வழங்கியும் அவர்கள் மனம் இல்லறக்கடமைகளை மீறியும் மனம்வேறுபடும்படி அவ்வளவு கொடுமையாக நடத்திவருவதால்) தோன்று தெரழியவிதியில்லை. முழுமூடுத்தியுடைய பெண்களென்னிலும் மிக்கதுயரத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய இத்தகைய கொடுமைகள், கல்விப்பாடும் நுண்ணிலிவும் உடையவர்களாயுள்ள பலபெண்களுக்கு எவ்வித பெருந்தாக்குதலாகவும் சரித்தற்கரிய சங்கடமாகவும் எண்ணப்படும் என்பது அறிவுடைய ஆடவர்க்குமே தெரியாமற்போகாது.

மிகுந்த கல்விப்பாடும் விவேகமும் உடைய ஆடவர்கள் தாங்கள் வெகுனிபுற்றகாலத்தும் இப்பெண்களின் போலிச் சுதந்தரநிலைமையை யுணர்ந்து வோராதவின் தங்கட்குறறு வெகுனியை நல்லறிவால் தணித்து அவ்வெகுனிக்கு இம்பெண்களை யெதிரியாக்கித் தமது தகுதிக்கிழுக்கை வருவித்துக்கொள்ளாமல் சமாதானமடைவர். மேற்கூறிய தன்மை சிறிதுமற்ற பல ஆடவர் நடக்கும் அநாகரிகமான நடைகளும் அதனால் இப்பெண்கள் அடையும் துன்பங்களும் விரியக்கூறுவது அநுசிதமாகும். பாருங்கள்! சர்வஜீவத்யாபரனை கடவுள் அறிவு, உணவு, முதலிய அனைத்தையும் இருபாலார்க்கும் சமமாக அளித்திருக்கவும், அதை யநுபவிக்கும் செல்வம் அரிதாகின்றது.

பெண்பாலிற்கு ஆடவனது சகாயமும் ஆதரவும் எத்துணையின்றி யமையாத்தீர்? அவ்வாறே பொருள்தேடி இல்லறம் நடத்தும் ஆடவருக்கும் பெண்பாலினது துணையும், ஆதரவும், அவசியமுடைத்தேயாம். ஒரு வரதுகடமைக்கு மற்றொருவரது கடமையும் பொறுப்பும் குறைந்தனவல்ல வென்பது நெறிப்படி யொழுகுவோர்க்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் விளக்கமாகும். இவ்வண்மையறியாது பொருளீட்டும் காரணமொன்றினு

லே தமது கடமையே பொறுப்பேறிய தெளிக்கருதி தமக்கெழுமைக்கும் இன்றிபயயா அருந்துணியாய் ஒத்துநின்றின்பதுங்பங்களை யந்தபவிக்கக் கூடிய இல்லறக்கிழத்திகளின் கடமைகளை பிகழ்ந்து இடர்செய்வதால் அத்தகையாடவர்களை மனந்த பெண்களுக்கு வறுமைத்துன்பமும் அதுகா ரணமாகவே சமச்துவமின்றி ஒருவர்க்குள் அடங்கி நின்றனுபவிக்கும் துன்பமும் நிரந்தரமாகின்றன.

இதுபோலதே மக்கட்டபெற்றினால் நேருந் துன்பமும் தகப்பனைக் காட்டிலும் தாய்க்கு நூறுமடக்கத்திகமான தேகப்பிரயாசையும் அனுபற்றி ப்பெரும்பாசமும் அதனால் துன்பமும் ஏற்படுகிறது. அதையறிந்தன் ரே தந்தயின் வணக்கங்கொள்ளும் சந்தியாசிகளும் தாயைவணங்குவதும், பட்டினத்தடிகள் அனைத்துந்துறக்கும் அன்னையன்புமாறுமல்

“ முந்தித்தவங்கிடந்து முன்னாறாட சுமந்தே யந்திப்பலாய்ச் சிவனையாதரித்துத்—தொந்தி சரியச்சமந்துபெற்ற தாயார் தமக்கோ

எரியத்தழுன் மூட்டுவேன்” என விருங்கியதும், அன்னையும் பிதாவு முன்னறிதெய்வமென்று முற்படத்தாயை ஒதி ஒளவைப் பிராட்டியார் சிறப்பித்ததும், அன்னையின் அருங்கடமை அதிகமென்பதையறிந்தெயன்றே ? “ மகவினைப் பெறுநாள் துன்பம் வளர்த்திருநாளுந் துன்பம் வித்தீனோபய்திற்றுன்பம் வியப்பருவத்துந்துன்பம் கதமுறு காலம்வந்து கைப்பற்றிற் கணக்கில் துன்பம் இதமுறவென்னால் சேயா லெற்றைக்குக் துன்பமேயால்” என்னும் இவ்வளவு துன்பங்களில் ஒன்று வது ஆடவர்க்குச் சம்மந்தமுடைபதன்று. இதுவுமன்றி

ஆடவரைக்காட்டிலும் வலுவின்மையும் அதனால் நேரும் பற்பலபினி களுக்கும் பெண்கள் உரியவராகின்றனர்.

ஆதவின் பெண்களின்திலைஅறக்கொடிது! அறக்கொடிது!! அந்தந்தோ!! பெண்ணென்றால் பேயுபிரங்கும் எனும் ஆன்றபழமொழியும் உலகில்வழங்குகின்றது. பெண்பாலாரின் அருங்கடமைகளையுள்ளபடி யுனர்ந்து மதிப் பொடுடைத்தி அதனால் தாழும் சுகத்தையும் களிப்பையும் அடைந்துவரும் பெருமதி ஆங்கில வகுப்பினர்க்கே யமைந்த பெருந்திருவன்றி வேறில்லை. அத்தகைய மேன்மையையடையாத இந்து சுதேசப்பெண்கள் கல்விப்பாடும் வாய்ந்திலராயின் அன்னேர் மனம் அடங்கும் மார்க்கந்தானேது? அடையுங்கதிதான்யாது? ஆதவின் ஒவ்வொரு பெற்றேர்க்கும் தமது சிறுமிகள் துன்பத்திலைமுந்திப்பாழ்மனத்தராகாமல் உய்யுமாறு இளமையிலேயே கல்விச்செல்வத்தினையளித்து உபகரித்தல் குருடனுக்குக் கோல் கொடுத்ததுபோன்ற பெருபகாரமாகமுடியும்.

உங்குமணியம்மாள்.

தென்னாலுராமன் கதை.

2. ஆனைக்காலிலிடறவுக்குத் தப்பித்துக்கோண்டது.

தென்னாலுராமன் ஒரு நாள் ஹாசியத்திலே மிதமிழுசி இராயரிடத் தில் வேடிக்கையாக பேசிவிடவே இராயர் மிககோபங்கொண்டு அவனையானைக்காலிலே யிடறும்படியாக உத்தரவு கொடுத்தார். சேவகர்கள் அவனைக் கொண்டுபோய் ஊருக்குப்புறத்திலே ஒரு மைதானவளரியிலே ஆழமான ஒரு சூழி வெட்டி முகம், தலை முழுவதும் தெரியும் படியாகப் புதைத்தார்கள். அவர்கள் இவன்தலையை யிடறும்படி செய்ய யானைகொண்டு வருகிறதற்குப்பட்டனத்திற்குப் போனர்கள். அத்தருணத்தில் கூன்வளைந்த வண்ணுண் அந்த வழியாகப் போகும்போது “என், ஜியா ! புதைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்” என்று சேட்டான். அதற்கு தென்னாலுராமன் “எனக்கு நெடுநாளாக கூன்வளைந்திருந்தது. அது நிமிரும்படியாக ஒரு வைத்தியன் என்னையிங்கே புதைத்துவைத்தான். எனக்கு இப்பொழுது கூன் நிமிர்ந்து போச்சது. அது அவ்விதமிருக்கிறதா யில்லையா வென்று அறியவேண்டுமானால் என்னைத் தோண்டி வெளியிலேவிட்டுப்பார்த்துக் கொள்” என்று மறுமொழிபகர்ந்தான். அந்தப்படியே வண்ணுண் செய்துபார்த்து கூனில்லாமலிருக்கிறதைக் கண்டு ஜியா ! எனக்குக் கூன் நிமிரும்படியாகப் புதைக்கவேண்டு மென்று கெஞ்சி கேட்டுக்கொண்டான். தென்னாலுராமன் மிகசந்தோஷத்துடன் அவனை வைத்துக் கழுத்தளவு புதைத்து மூட்டையை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து இராயரைக் கண்டான். இராயர், அடே ! யானையின் காலிலேயிடறும்படியாகச் சொன்னேனே. அதற்குத்தப்பி எப்படி வந்தாயென்று” கேட்டார். “ஜியா ! எனக்குப் பதிலாக வண்ணுண் இடறுண்ணும்படியாகச் சாக்கிரதைசெய்துவிட்டு, நான் அவன்மூட்டையை வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்” என்று மிக வணக்கத்துடன் பதிலுரைத்தான். இதை இராயர்கேட்டு நடைசெய்து அந்தக் குற்றத்தை மன்னித்துவிட்டார். •

3. தலைவெட்டுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டது.

மற்றெழுநாள் தென்னாலுராமன் ஹாசியத்திலே இராயருக்கு அதிக கோபமுண்டாகும்படியாய் பிரபலமான குற்றங்கெய்தான். இராயர்கண்டு இரண்டு சேவகர்களையழைத்து “இதோயிருக்கிற இந்த வஞ்சகளையிட்டுக் கொண்டுபோய் இவன்தலையை வெட்டிப்போடுகளென்று” கண்டிப்பாய் ஆக்கியாழித்தார். அவ்விதமே அந்த சேவகர்கள் அவனைத்தாக்கிக்கொ

ண்டுபோய் வெட்டப்போகிற சமயத்திலே அவர்களிடத்தில் பின்வருமாறு சாங்தமாய் சொன்னான், “நீங்கள் எப்படியும் என்னை வெட்டப்போகிறீர்கள். நான் நல்லாகத்தியடையும்படியாக ஒரு குளத்திலே இறங்கி மாரளவு ஜலத்திலே ஒரு * முகர்த்தகாலம் கடவுளைத்தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்; அத்தருணத்திலேயே நீங்கள் இரண்டுபேரும் இரண்டுபக்கத்திலே யுமிருந்து ஒரேவீச்சாக என்தலையைவெட்டிப் போடுங்கள்.” இதற்கு அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள். தென்னாலுராமன் ஜலத்தில் மாரளவு நின்றுகொண்டு ஜபம்செப்பவன்போல பாசாங்குசெய்துக் கொண்டிருந்தான்.

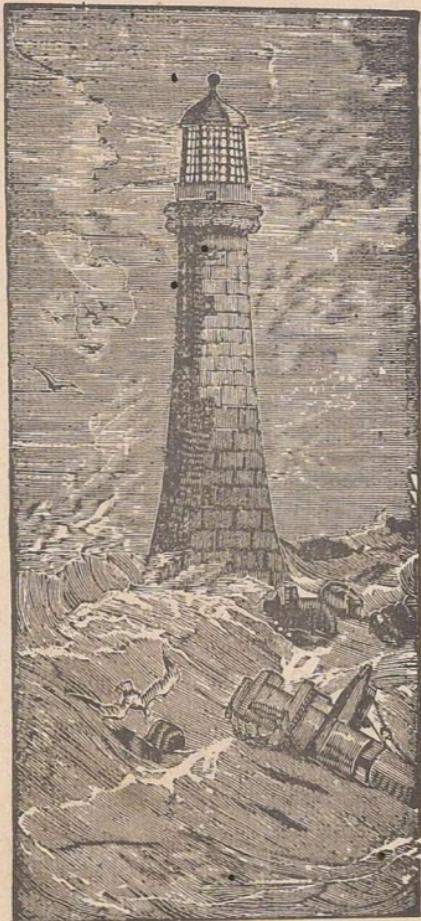
அவர்கள் விசையாக கத்திகளையிசைப்பாழுது, தென்னாலுராமன் ஜலத்தில் முழுகிவிடவே ஒருவன் கத்தி மற்றொருவன் மேல்பட்டு அச்சேவகர்களிருவரும் வெட்டுண்டார்கள். காலதாமதம் செய்யாமல் தென்னாலுராமன் உடனே இராயருக்கெதிரேபோய் நின்றன். இராயர் எப்படி தப்பிவந்தாய் என்று கேட்டார். அதற்கு தென்னாலுராமன் “கைபழுக்கமில்லாத அந்த மூடர்கள் ஒருவரால் ஒருவர் வெட்டுண்டு போகும்படிசெய்து நான் தப்பிவந்தேன்” என்றன. இராயர் அன்றையதினமும் அந்தக்குற்றத்தை மன்னித்துவிட்டார்.

விளக்கு கூண்டுகள்.

சமுத்திரத்தில் அநேக கற்பாறைக ஸிருக்கின்றன. இவைகள் அலைகள் அதிகமாகயில்லாவிடில் தென்படும்; அலைகள் அதிகமாக விருக்கும் பொழுது இவைகள் தென்படா. அக்காலத்தில் கப்பல்களுக்கு அபாயம் நேரிடக்கூடும். புயல் காற்று அடிக்கும் சமயத்தில் கப்பல்கள் பாறைகளில் மோதப்பட்டு அதிலுள்ள மாலுமி முதலியவர்கள் முழுகிப்போவார்கள். இராத்திரியிலோ அபாயம் இன்னுமதிகம்; ஏனெனில் பகலில் சிறிய அலைகள் வந்து நின்று விடும்பொழுது பாறைகளிருப்பது நன்றாகத் தெரியும். இராத்திரியிலும் இவ்விதம் பாறைகளைக் கண்டு ஜாக்கிரதையாய் கப்பல்களைச் செலுத்த விளக்கு கண்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

* முகர்த்தம்—ஒன்றைச்சமனினேரம்.

[†] பிரான்சு தேசத்தில் முதல் மூதல் 1584 முதல் ஒரு விளக்கு கூண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு 1610 முடிவு பெற்றது. 1727 முதல் அதுவுமிருந்து செய்யப்பட்டது. இது 197 அடி உயரம். கிருஷ்ண பிறப்பதற்கு 300 வருடத்திற்கு முன் ஒரு விளக்கு கண்டு பிரந்தாக தெரியவூகிறது. இதன் உயரம் 550 அடி.

குழந்தைகளே ! விளக்கு கூண்டுகளென்றால் என்ன ? ஒரு விளக்கு கூண்டு ஒரு பெரிய கோபுரத்தைப்போல் உயரமாகவாறு அல்லது ஒரு நீண்ட ஸ்தம்பத்தைப்போலிருக்கும். உச்சியில் ஒரு அறை யிருக்கும். இதற்கு நாலாபக்கத்திலும் பலகணிகளுண்டு ; இந்த அறையில் ஒரு பெரிய விளக்கு இராத்திரி முழுவும் எறிந்து கொண்டிருக்கும்.

இந்த விளக்கை சரிவர ஏற்றி வைப்பவன் எவன் ? ஒரு மனிதன் தான் தினம் இந்த விளக்கை நன்றாகத்துடைத்து ஏற்றி வைக்க வேண்டும். இவனுடன் இவன் மனைவி, குழந்தைகள் முதலான வர்களும். அடிக்கடி வசித்துக் கொண்டிருப்பதுடன் இவனுக்கும் உதவியாக யிருப்பார்கள். சிலவேளைகளில் கடல் கொந்தனிப்பா யிருக்கும் பொழுது (புயலடிக்கும் பொழுது) இவனைச் சேர்ந்த ஜனங்கள் கரைக்கு இரண்டுமுன் துவாரம் வரையிலும் போகமுடியாமலிங்கேயே தங்க வேண்டிவரும். கரையிலிருந்தும் ஒருவரும் விளக்குக் கண்டிருக்குமிடத்திற்குப் போகமுடியாது. ஒருகாலத்தில் விளக்கு கூண்டு சேவகன் கரைக்கு ஆகாரத்திற்காக படகில் சென்றான். அப்பொழுது விளக்கு கூண்டில் இவனது பனிரண்டு வயதுள்ள பெண்ணைத்தவிர வேறொருவருமில்லை. இவன் கரைக்குவந்து சேர்ந்ததும் பெருத்த புயல்காற்று விசியது ; இருட்டோ அதிகரித்தது. இவன் விளக்குக் கூண்டை அடைய முடியாதென்று தெரிந்து கொண்டதும் தவிர, விளக்கையேற்ற அங்கு ஒருவரு மில்லாதபடியால் கப்பல்கள் பாறைகளில்தாக்கி எங்கு மோதப்படுமோ வெனபயந்திருக்தான். சிலநேரம் சென்றபின்பு விளக்கு கூண்டில் வெளிச்சம் பிரகாசமாக தெரிகிறதைப்பார்த்தவுடன் இவனுக்கு

உண்டான சந்தோஷ யிவ்வளவுவங்களில். யார் அந்த விளக்கை ஏற்றிய து? உங்களுக்குத் தெரியாதா? விளக்குக்கண்டில் இவனுடைய குமாரத்தி ஒருவள்தானிருந்தாள். இவள் தனது அருமத்கப்பனார் தினம் விளக்கை த்தடைத்து ஏற்றுவதைப்பார்த்திருக்கிறார்கள். இருள்முடிய பின் விளக்கை ஏற்றவேண்டுமென்று இவனுக்குத் தெரியும். இவள் உச்சிக்குப்போக நிச்சயித்து ஒவ்வொரு படிகட்டிலும். மெதுவாக காலைவைத்து சென்றார். அப்பொழுது அலைகள் மொம்மரமாக விருந்தமையால் இவைகள் இந்தவினாக்குக்கண்டின்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. சத்தமேழாயிக பயங்கரமாயிருந்தது. பெண்ணே பயப்படாமல் ஒரு நாற்காலியை எடுத்து அதின் மேல் ஏற்றனன். இவனுக்கு விளக்கு எட்டவில்லை. அங்கிருந்த சில புத்தகங்களை எடுத்து நாற்காலியில் உயரமாகவைத்து மறுபடியும் ஏறிப்பார்த்தவுடன் விளக்கு இவள் கைக்கு எட்டவே விளக்கை ஏற்றி விட்டாள். அநேகமாலுமிகள் வெளிச்சத்தைக் கண்டு சந்தோஷித்து தப்பித்துக் கொண்டார்கள். இந்த விளக்கு ஏற்றப்படாமலிருந்தால் இவர்கள்க்கு என்ன ஆகுமோ நீங்களே யோசித்துப்பாருக்கள்! இங்கு படத்தில் விளக்குக்கண்டைப்பாருங்கள். இம்மாதிரி நமது சென்னையில் கரையோரத்தில் ஒன்றிருக்கிறது. இதை இப்பொழுது உபயோகப்படுத்துவதில்லை. ஆனால் இதைவிட வெகு நேர்த்தியாய் ஒன்று ஜிகோர்ட்டில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதன் வெளிச்சமோ மிகப்பிரகாசமாயும் வெகுதுராம் தெரியக்கூடிய தாயு மிருக்கிறது. இதில் விளக்கு சக்கராகாரமாக உருண்டு கொண்டே யிருக்கும். இதன் வேடிக்கையை அநேகர் பார்க்க வேண்டியது தான். சில விளக்கு கண்டுகள் கரைக்கு கொஞ்ச தூரத்திலிருப்பதுண்டு. அல்லது பாறைகளிருக்குமிடத்திற்குச் சமீபத்திலுமிருப்பதுமுண்டு. இவ்விடையாக பலகதைகளிலிருக்கின்றன. இச்சமயம் இத்துடன் நிறுத்தி மற்றொரு சமயம் ஒரு ஸ்கிரீயின்கதையை எழுதுகிறோம்.

முக்கிய அறிவிப்பு.

நமது பத்திரிகைக்கு சென்ற ஒருட்த்திற்கும் இவ்வருடத்திற்கும் சந்தா கொடுக்காதவர்களுக்கு ஆகஸ்ட் மாதப்பத்திரிகையை வி. பி. மூலமாக அனுப்பி சந்தாவர்களுக்கெய்யப்படும். அதற்குள் வி. பி. மூலமாக பெற்றுக்கொள்ள இஷ்டமில்லா தவர்கள் உடனே தெரியப்படுத்தி சந்தாவை யனுப்பவேண்டும். ஆகஸ்டுமாதப்பத்திரிகை 20-ஈ யிலும் செப்டம்பர் மாதப்பத்திரிகை 15-ஈ தேதியிலும் பிரசரிக்கப்படும்.

C. S. இராமசுவாமி ஜயர்.

மாதர்மனேரஞ்சினி புரோப்ரைட்டர்.